

FACEȚI GROPI ÎN VALEA ACEASTA

Sunt atât de bucuros să aud aceste lucruri. Predicatorilor, să țineți minte că după ce voi fi plecat de aici pentru o perioadă lungă de timp, își vor face apariția oameni care vor spune: „Aceasta m-a părăsit!” Sunt mulți pe care nu-i pot numi. Îl pot vedea atârând deasupra lor, peste oricine care este aici pe platformă, pentru că aici între noi, este un loc negru. Uneori, văd mișcarea, dar nu pot vedea foarte bine persoana. Înțelegeți? Când ești sub unger, pur și simplu nu o vezi. Și dacă nu acționează repede, va merge la altcineva. Îl văd undeva, mă uit la El, apoi Îl văd peste altcineva. Înțelegeți? Apoi, apare o vedenie.

Știu că sunt mulți oameni care nu au fost niciodată aici sau oriunde altundeva într-un rând de rugăciune, dar au fost vindecați. Nici măcar nu-i chem pe platformă. De obicei, în cadrul serviciului, se pare că pretutindeni se mișcă o mare credință care merge până la ultimul. Înțelegeți? Mulți o acceptă. În ceea ce privește vindecarea voastră, știu că Hristos v-a vindecat atunci când a murit pentru voi. Înțelegeți? Așadar, singurul lucru este credința voastră care trebuie să creadă aceasta.

Cu câteva clipe mai devreme, un predicator a venit în locul în care stăteam. S-a prezentat și mi-a spus că și el se roagă pentru bolnavi, și are un caz, o fată bolnavă, foarte bolnavă. Eu am spus: „Frate, adu-o la adunare. Poate că băieții vor împărți numere de rugăciune, astăzi.” În după- amiaza aceasta, nu le-au împărțit. El a zis: „Frate Branham, nu dorim un număr de rugăciune. Pur și simplu dorim să privim: inspirația Domnului este Cea care ne aduce vindecarea.” Omul acela are dreptate. El a prins ideea. De aceasta este nevoie. Înțelegeți? Inspirația vă duce în locul în care puteți vedea ce face Dumnezeu... Prezența Sa este acolo. Știați că Dumnezeu merge în anumite locuri, apoi El va fi într-un alt loc, apoi altundeva? Știați aceasta? Nu am auzit foarte multe „Amin-uri”, dar acesta este adevărul. Înțelegeți? Înțelegeți? „Prezența Domnului era acolo pentru a vindeca oamenii.” Nu-i așa?

Și Domnul l-a întâlnit pe Moise, vă amintiți? El i-a ieșit în cale atunci când Moise mergea acolo jos.

O doamnă din biserica mea... doamna Weber, frate Beeler. Ea era bolnavă de tuberculoză și se afla la spital în ultimul stadiu, iar doctorii au trimis-o acasă ca să moară, spunând că nu se mai poate face nimic pentru ea. Este vorba despre

doamna Grace Weber din Jefersonville. Locuia chiar în spatele Tabernacolului și avea cinci sau șase copii. În seara aceea, Îngerul Domnului a venit la mine și a spus: „Du-te și spune-i domnului Weber să se pregătească deoarece copiii vor rămâne în grija sa, pentru că soția lui va pleca.” M-am dus și i-am spus domnului Weber. I-am spus și micuței sale Jean Rose, care acum este asistentă, dar atunci era doar o fetiță. Acum, ea este domnișoară. A fost în urmă cu șapte ani sau mai mult. Eu am spus: „Jeanie, mama ta va muri. Ea nu va mai trăi decât puțin timp.”

La două sau trei zile după aceasta, au venit la ea niște doamne de la unitatea guvernamentală unde lucra ea, iar Grace, doamna Weber a spus: „Dacă fratele Bill s-ar putea ruga încă o dată pentru mine... Eu am fost prezentă când verișoara mea Opal a fost vindecată de cancer, deși medicul i-a spus că va trăi numai până dimineață.” Fiica ei este tot asistentă. Fetele de la unitatea unde lucrau cu ea, au spus: „Nu este nimic în legătură cu omul acela; nu-i decât un fățarnic. Aceasta este religia, doar o grămadă de fanatism fals.” Atunci domna Weber a spus: „Eu sunt pe moarte, știu ce vorbesc și nu pot sta liniștită auzind așa ceva! Eu știu mai bine cum stau lucrurile pentru că am trăit în orașul acesta, în apropierea acestui om. Îl cunosc de copil și l-am văzut crescând. Puteți spune cât vreți că acest lucru este fals, eu am văzut atât de multe și l-am văzut pe Dumnezeu vindecând oamenii! Cunosc viața acestui om și știu că este adevărul!”

Îngerul Domnului a auzit aceasta și chiar în noaptea aceea, în jurul orei trei, m-am ridicat și m-am dus să iau un pahar cu apă, și în timp ce stăteam pe scaun, l-am văzut intrând pe ușă. El mi-a spus: „Mâine (duminică), doamna Weber va fi adusă în Tabernacol și va sta în spate, în partea dreaptă. Eu am auzit-o ce a spus, iar tu să-i spui aceasta. Și să-i mai spui: „Așa vorbește Domnul, tu vei trăi și nu vei muri!” Iată!

Puteți merge la ea să o vedeți dacă doriți: aceasta s-a întâmplat cu șapte ani în urmă. În regulă. Vedeți? Prezența Sa era acolo când ea a stat de partea a ceea ce era drept. Vedeți? Prezența Sa era acolo, iar El a găsit-o.

El a venit și mi-a spus ceea ce ea le spusese acelor femei. El a avut respect față de ea pentru că și ea a avut respect față de ceea ce-l reprezenta pe Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu va face același lucru și pentru voi. Să nu mă respectați pe mine, ci să-L respectați pe El, pe Hristos, Cel care a murit pentru vindecarea voastră. Dacă voi Îl respectați pe El și Cuvântul Său, Dumnezeu va face restul pentru voi. Amin. Așa este.

În seara aceasta, dorim să vorbim puțin din Cuvânt. În după-masa aceasta, cred că am predicat(spațiu gol pe casetă) ...pentru că el va avea un atac de cord. L-am văzut pe tatăl meu venind jos, ocupând un loc, spunându-mi unde era și unde mergea. „Eu visez”. Nu, eu stau și mă uit la aceste lucruri, mă uit aici la aceste alte lucruri care s-au întâmplat. Iar băiatul era sănătos și puternic. Cu câteva seri în urmă a căzut peste masă din cauza unui atac de cord și se află la... De-abia dacă mai este în viață acum. Vedeți? Nu mai este de folos să ne rugăm. Timpul său a fost stabilit, iar el știe aceasta. El va pleca. Vedeți? El este fratele meu. Dacă eu aș fi vindecător, aș merge să-l vizitez, nu este așa? Acela este fratele meu. Dar nu eu sunt vindecătorul, iar dacă ar exista un mesaj de încurajare, eu i l-aș putea spune, mi-ar plăcea să merg să-i spun. Dar singurul lucru pe care-l pot spune, este că „el va muri” pentru că aceasta este ceea ce mi-a spus Dumnezeu. Înțelegeți? El va muri. Așa este. Dacă eu aș fi fost vindecător, Dumnezeu știe că eu aș merge să-l vindec pe fratele meu. Da, domnilor, dar eu nu o pot face. Aceasta este tot. Singurul lucru pe care-l știu, este că el ar putea, așa cum a făcut bătrânul Ezechia, să-și întoarcă fața către perete, să plângă și să-i spună lui Dumnezeu ce a făcut el, astfel, Dumnezeu l-ar putea cruța. Eu nu știu. Aceasta este între el și Dumnezeu. Singurul lucru pe care-l pot face, este să aduc mesajul exact așa cum El mi-a spus.

Acum, aș dori să citesc ceva din 2 Împărați.

Cine ar dori să audă laude de modă veche, pâinea și felul de predicare de modă veche? Vă place aceasta? Doar felul de modă veche? Eu nu sunt un predicator, dar mie îmi place felul de modă veche. Este singurul fel în care eu o știu. M-a salvat, iar eu vă spun că vă va face bine și vouă. Da, domnilor. Eu cred în acea religie de modă veche predicată undeva sub cerul deschis, o religie care omoară păcatul. Așa este. Eu cred că ea ne face pe toți una în Isus Hristos. Le face pe o rochie de mătase și una de pânză să-și pună brațele una în jurul celeilalte și să se numească, „surori” una pe cealaltă. Va face ca un smoching și o salopetă se se îmbrățișeze și să se numească, „frate”. Așa este. Ne va face pe toți la fel. Așadar, ea l-a salvat pe John Wesley, pe Dwight Moody, pe Sankey, Finney, Knox. Pavel, Petru, Iov, Ioan și pe alții. Este îndeajuns de bună și pentru mine. Aceasta este tot.

Acum, aș dori să citesc câteva versete sau porțiuni din Scriptură din 2 Împărați capitolul 3, începând cu versetul 10 la 19. Vom trece la rândul de vindecare cât de repede posibil. Nu rândul de vindecare, rândul de vindecare este la Calvar. Noi ne vom ruga pentru bolnavi. Aceasta a fost o zi mare pentru Israel, într-un timp de

hotărâre așa cum și noi stăm azi aici; un grup de oameni frânți, nemulțumiți. Ascultați:

„Atunci, împăratul lui Israel a zis: „Vai! Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!” Dar Iosafat a zis: „Nu este aici niciun proroc al Domnului, prin care să putem întreba pe Domnul?” Unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns: „Este aici Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie.”

Și Iosafat a zis: „Cuvântul Domnului este cu el.” Împăratul lui Israel, Iosafat, și împăratul Edomului s-au coborât la el.

Elisei a zis împăratului lui Israel: „Ce am eu a face cu tine? Du-te la prorocii tatălui tău și la prorocii mamei tale.” Și împăratul lui Israel i-a zis: „Nu, căci Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!”

Elisei a zis: „Viu este Domnul oștirilor, al cărui slujitor sunt, că, dacă n-aș avea în vedere pe Iosafat, împăratul lui Iuda, pe tine nu te-aș băga de loc în seamă și nici nu m-aș uita la tine.

Acum aduceți-mi un cântăreț cu harpa.” Și, pe când cânta cântărețul din harpă, mâna Domnului a fost peste Elisei.

Și a zis: „Așa vorbește Domnul: „Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!”

Căci așa vorbește Domnul: „Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă și veți bea voi, turmele voastre și vitele voastre.”

Dar aceasta este puțin lucru înaintea Domnului. El va da pe Moab în mâinile voastre;

veți sfărâma toate cetățile întărite și toate cetățile alese, veți tăia toți copacii cei buni, veți astupa toate izvoarele de apă și veți strica cu pietre toate ogoarele cele mai bune.”

Și dimineața, în clipa când se aducea jertfa, iată că a venit apa de pe drumul Edomului și s-a umplut țara de apă.”

Să ne plecăm capetele pentru un moment. Tată ceresc, credința vine în urma auzirii Cuvântului Tău. Acum, în timp ce am citit despre acest mare eveniment din Cuvântul Tău, oamenii s-au adunat aici în seara aceasta, Doamne, crezând că același Dumnezeu care a fost cu profeții din vechime, care a fost cu Israelul în călătoria lor prin pustie, cu Daniel în groapa cu lei, cu copiii evrei în cuptorul cu foc, Fiul lui Dumnezeu cu apostolii, același Dumnezeu care a fost de-a lungul Epocilor, este același Dumnezeu și în seara aceasta. Acum, noi ne rugăm pentru a-L binecuvânta pe El, în timp ce noi, ca niște nevrednici sărmani, dar nevoiași, stăm în Prezența Sa, mărturisindu-ne păcatele, ceea ce am făcut rău, în umilință, cerând iertare, iar noi ne rugăm, Doamne, dacă există ceva în seara aceasta în viețile noastre sau în calea noastră, orice urmă de necredință care ar face ca adunarea din seara aceasta să nu fie un succes, Doamne, Te rugăm să ne ierți acum. Noi ne rugăm ca Duhul lui Dumnezeu să poată avea calea liberă în adunare în seara aceasta, să-i binecuvinteze pe oameni și să-i vindece, să-i salveze pe păcătoși și să adune slavă din acest serviciu și din eforturile noastre, pentru că cerem aceasta în numele Domnului Isus Hristos, Fiul Tău preaiubit. Amin.

Împăratul Ierusalimului din acel timp și Iosafat care era împăratul lui Iuda deoarece cele două împărății se separaseră, așa cum sunt bisericile de astăzi. Atâta timp cât avem aceste separări în biserică, noi nu suntem niciodată uniți. Indienii au pierdut Statele Unite în favoarea albilor pentru că nu au fost uniți, ci erau separați și ei aveau lupte între triburi. Dacă s-ar fi unit, ei și-ar fi putut păstra pământul lor. Dacă există un popor pentru care-mi pare rău, aceștia sunt indienii. Ei sunt adevărații americani, nu noi. Noi suntem imigranți. Ei sunt americanii prin care Dumnezeu a făcut America.

Recent, am ținut o adunare pentru ei, sus la Carlsbad. Vă rog să mă iertați. Am uitat numele... a fost sus în San Carlos, Arizona, printre apași. Nu voi uita niciodată acea seară. A fost prima dată când m-am rugat pentru indieni. Doi dintre ei au venit, iar Domnul ne-a descoperit ce era în neregulă cu ei, iar eu am spus: „Doamne, dacă-i vei vindeca, eu voi merge în rezervație”. El a făcut-o, iar misionarii m-au ajutat să fac aceasta. Astfel, am mers sus în rezervație. În jur de 20 000 de oameni s-au adunat acolo în acea seară. Sau poate mai mult. Ei au construit o mică platformă ca și aceasta, chiar în fața unui biserici micuțe. A fost cea mai frumoasă priveliște pe care ai fi putut să o vezi vreodată, să poți vedea acele focuri micuțe făcute în jur, indienii stând pe micuțele lor pături cu micuții lor copilași în jur, cu bebelușii, cu toții erau acolo, chiar și bătrânii cu pipe lungi și

mari, fumând în timp ce vorbeau.

Când am început să vorbesc... Vreau să vă spun că indianul este un om foarte ciudat. El va sta și te va asculta, dar nu va lua o decizie până când nu este sigur. Billy Paul a avut o experiență cu unul dintre ei, aici, nu cu mult timp în urmă. Eu am spus: „Billy, atunci când împarți numerele de rugăciune, dă-le oamenilor bolnavi, nu celor care au o durere de cap sau de dinți, ci acelor care mor de cancer, care sunt cu adevărat bolnavi”. El a spus: „În regulă”. El a mers acolo, aceasta s-a întâmplat în Phoenix. Așadar, el împărțea numere de rugăciune, iar un indian și-a făcut prezența acolo. L-a bătut cu mâna pe umăr și a spus: „Eu, bolnav”. El l-a întrebat: „Care este problema cu tine, șefule?” El a răspuns: „Eu, bolnav”. Și Billy s-a întors și s-a îndepărtat de el. Dar acea căpetenie a continuat să meargă în spatele lui cu mâna întinsă. El se uita cum numerele se rugăciune deveneau din ce în ce mai puține, așadar l-a bătut cu mâna pe umăr din nou. (fratele Branham arată). Billy s-a întors și l-a întrebat: „Care este problema, șefule?” El a spus: „Eu, bolnav”. El a spus: „Șefule, eu trebuie să împart aceste numere oamenilor care sunt cu adevărat bolnavi. Care este necazul tău?” El a spus: „Eu, bolnav”. Astfel, Billy a mers puțin mai departe, dar el l-a prins din nou. Îi mai rămăseseră două sau trei numere de rugăciune. El l-a întrebat: „Șefule, care este problema ta?” Și el a răspuns: „Eu, bolnav”. Billy i-a spus: „Atunci scrie pe numărul de rugăciune, „Eu, bolnav”, așa, pur și simplu: „Eu, bolnav”. Iar el era bolnav. El nu voia să spună care era problema cu el, dar singurul lucru ce-l știa... Poate acele cuvinte erau singurele pe care le putea spune. Poate cineva i-a spus să spună aceste cuvinte, „Eu, bolnav”, aceea era tot ceea ce el știa.

Odată, unul dintre ei s-a convertit, și el nu știa cum să strige. El știa numai două cuvinte, acestea fiind iulie și august, iar el fugea cât de tare putea strigând: „Iulie, august, iulie, august, iulie, august”. Acesta era singurul lucru pe care știa să-l facă; acestea erau singurele cuvinte pe care știa să le spună. Dar el striga la fel de mult cum o facem și noi când... Da, așa este. El voia să strige pentru slava lui Dumnezeu, iar aceste cuvinte erau tot ce el știa să spună.

Așadar, eu am vorbit la adunarea din San Carlos din seara aceea. Eu am spus: „Îmi pare rău pentru voi. Eu cred că este o pată pe steagul nostru faptul că trimitem bani în Marea Britanie sau în jur așa, iar oamenii săraci nu primesc nimic. Eu nu sunt nici democrat, nici republican, sunt creștin. Înțelegeți? Dar lăsați-mă să vă spun; ceea ce fac ei este o prostie. Eu am fost acolo pentru a vedea. Eu am fost chiar acolo. Regele a trimis după mine, iar eu am mers, am fost în palatul său și

am mers acolo jos. Iar eu știu că acei oameni sunt aproape morți de foame; ei nu primesc acei bani. Rusia vă va arunca în aer foarte curând, așa cum am făcut-o noi cu Japonia. Fraților, eu sunt pentru a ține America în America: acesta este locul ei. Lăsați-mă să vă spun... Prieteni, când am mers acolo și am văzut acei bieți indieni zăcând, unii dintre ei... Sute din ei mor în fiecare an deoarece primesc numai câțiva cenți pe lună sau o pensie de câțiva dolari, dar ei nu pot trăi cu acești bani. Ei creșteau oi, dar le-au fost luate și nu știu ce au făcut ei. Oamenii îngheață, mor de foame, iar eu cred că aceasta este o rușine. Eu sunt de partea indienilor.

Așadar, eu am spus: „Eu nu vă pot ajuta în această privință pentru că sunt doar unul dintre oameni. Părinții noștri v-au împins înapoi și v-au luat ce aveți, v-au luat pământurile pe care obișnuiați să vânați. Ceea ce face omul alb este o crimă: el merge și împușcă bivolul, nu numai pentru carne, ci pentru a vedea cât de mulți poate ucide”.

Eu am fost la vânat aici, în Indiana, timp de șapte sau opt ani. Eu știu că acesta este adevărul. Atunci când este descoperit, omul alb, nu este nimic altceva decât un ucigaș. El va lua, va ucide tot ceea ce cade în mâinile sale numai pentru a împușca, pentru a vedea dacă poate împușca. Aceasta a mers destul de adânc, dar fraților, aceasta este Evanghelia pe care eu o vestesc aici. Este adevărul, așa este. Cei care respectă legea iau cinci veverițe, dar el va lua șase sau șapte, opt sau zece, dacă le poate lua. Așa este. Eu știu că aceasta este natura lui dar nu și a indianului. Dacă el prinde una și vede alta mai mare în același timp, el îi va da drumul uneia și o va păstra pe cealaltă. El este un conservator adevărat.

Dar oricum, eu am spus : „Ei v-au împins înapoi, v-au determinat să vă retrageți, aceasta au făcut cu voi. Ați avut parte de un tratament aspru”. Eu am mai spus: „Eu nu pot să vă ajut în privința aceasta, pentru că nu eu stabilesc legile acestei națiuni, dar eu încerc să vă spun despre Cineva în seara aceasta, care vă va acorda tratamentul potrivit, iar acesta este Isus Hristis, Fiul lui Dumnezeu. El a murit pentru a vă salva pe voi, așa cum a murit și pentru a-i salva pe restul dintre ei. Bineînțeles, voi aveți dreptul de a vă îndoii de aceasta, chiar acum, dar dacă Dumnezeu dovedește că eu spun adevărul, atunci, nu mai există niciun motiv să vă mai îndoiiți”.

Așadar, am chemat rândul de rugăciune, și de obicei, când chemăm rândul de rugăciune fără numere de rugăciune, știm ce obținem: panică. Eu nu aveam numere de rugăciune, așadar am mers acolo cu câteva minunte mai repede și am

spus: „Nu avem numere de rugăciune, aşadar câţi dintre voi doresc să ne rugăm pentru ei, să ridice mâna?” Era un singur interpret acolo. Nimeni nu a ridicat mâna. Apoi, am spus: „Cei care doresc să ne rugăm pentru ei, să se alinieze aici”. Nimeni nu s-a aliniat. Atunci, doamna misionar a mers înapoi în micuţa biserică şi a adus acolo câteva femei care erau înăuntru. Iar ele au venit afară.

Voi femeilor, ar trebui să vedeţi copilaşii acelor micuţe femei indiene: sunt cei mai drăguţi micuţi. Din ceea ce am înţeles, ele îi atârnau cu cârlige undeva pe toţi, iar cu toţii arătau exact la fel. Cum îi puteau ele deosebi, eu nu mi-am putut da seama. Una dintre ele mergea şi îl lua pe unul dintre ei, îl lua în spate, iar micuţul nu plângea şi nu făcea nimic, pur şi simplu stătea acolo. Eu mă jucam cu unul dintre ei. O doamnă a venit, iar de îndată ce am vorbit cu ea pentru câteva clipe, am văzut că avea o boală venerică: nu din cauza faptului că era imorală, ci din pricina felului în care era nevoită să trăiască. Aşadar, eu am spus: „Este o boală venerică”, iar interpretul i-a spus aceasta. Ea s-a întors, s-a uitat la mine, iar acei micuţi ochi negri m-au aprobat. Ea s-a uitat din nou la doamnă, iar interpretul a întrebat-o: „Este adevărat?” „Da, dar cum am ştiut eu aceasta?” Vedeţi? Aceasta era ceea ce ea voia să ştie. Eu am spus: „Ea nu este o femeie imorală, ci este o femeie adevărată. Cauza bolii ei este felul în care trebuie să trăiască”. Dar era o boală venerică. Aşadar, ea voia să o întrebe pe interpret dacă m-ar putea întreba dacă Dumnezeu o poate vindeca? Eu am spus: „Da, dacă tu crezi aceasta”. Aşadar, m-am rugat pentru ea. Următoarea care a venit avea glaucom la ochi, ceea ce este foarte comun printre indieni. Următoarea a fost o fetiţă care era surdă şi mută. Eu am spus: „Această fetiţă este surdo-mută. Ea a avut febră cu ceva timp în urmă ceea ce i-a cauzat surzenia şi muţenia. Mama copilei a spus: „Aşa este. Este adevărat”. Eu am spus: „Crezi că Dumnezeu o va vindeca?” „Da”, ea credea aceasta. Aşadar, eu L-am întrebat pe Domnul dacă doreşte să o vindece pe micuţa. După ce am terminat, am bătut din palme (fratele Branham bate din palme). Ea s-a întors şi s-a uitat la mine. Eu am întrebat-o: „Mă poţi auzi?” Iar interpretul a început să vorbească cu ea, iar ea putea auzi şi vorbi. Ea a început să murmure ceva. Eu am spus: „Va vorbi mai bine după un timp”. Ea a spus: „Mmmmm.” Vorbirea ei este bună acum.

Următorul din rândul de rugăciune a fost un băieţel cu ochii încrucişaţi. Oricine putea vedea că el avea ochii încrucişaţi. Eu nu L-am văzut pe Dumnezeu refuzând un copil cu ochii încrucişaţi. Mă gândesc la ceea ce a cauzat aceasta: aveam o oroare foarte mare să mă uit la aşa ceva.

Când micuța mea Sharon, micuța mea copilă, era pe moarte în spital, cu mulți, mulți ani în urmă, biata de ea a suferit atât de mult încât când am ajuns la ea, micuții eu ochi albaștri se încrucișaseră, și să văd un copil cu ochii încrucișați mă ucide. Mă gândesc la ea. Voi știți, uneori trebuie să apăsăm mai tare o floare pentru a obține parfumul din ea, nu este așa?

Acolo, micuțul se uita la mine, cu părul lui ca și coama unui cal care îi atârna pe spate. El se uita la mine cu o față înroșită. L-am luat în brațe pe micuț. M-am gândit: „Dacă Dumnezeu va face aceasta înaintea acestor indieni, aceasta va face ca să primesc trecere înaintea lor”. L-am ridicat pe micuț și l-am ținut strâns la piept spunând: „Scumpule Dumnezeu, Te rog ai milă. Mă rog la Tine ca Tu să-l vindeci pe acest micuț, iar eu să primesc trecere înaintea acestor oameni pentru ca să-L pot vesti lor pe Fiul Tău preaiubit”. Bineînțeles, interpretul nu a tradus rugăciunea. Ei stăteau acolo și se uitau. Eu știam că Dumnezeu l-a vindecat pe acel copilaș. Așadar, înainte să-l dau jos din brațele mele, am spus: „Te rog să le spui tuturor să privească aici”. Ei se uitau în direcția în care li s-a spus. Eu am spus: „Dacă Dumnezeu l-a vindecat pe acest copil cu privirea încrucișată, veți crede?” Ei se uitau unii la alții, dar nu au spus un cuvânt. L-am întors micuțul lui chip, iar ochii lui erau normali ca ai oricărui alt om de aici. Dacă am vorbit despre un rând de rugăciune, eu am avut cu adevărat unul în câteva clipe. Totul arăta ca o fugă, în timp ce praful zbura în aer. Câți dintre voi îl știți pe păstorul Jack Moore? Presupun că unii dintre voi îl cunoașteți și pe Gordon Lindsay, ei au fost acolo sus. Rândul de rugăciune se forma.

Cu următoarea indiană, ei au avut un timp groaznic până au determinat-o s-o facă să tacă. Ea avea două cozi de mătură sau un fel de bețe, iar în vârful lor fuseseră învelite niște cârpe pentru a-i servi de cârje. Părea să aibă 75 sau 80 de ani. Ea avea pletele lungi care-i atârnavă în jos și ceva de piele în părul ei și era următoarea în rândul de rugăciune. Dar ei împingeau și aglomerau atât de mult spațiul dinaintea platformei încât a fost nevoie ca un grup de indieni să fie pus ca să-i țină liniștiți, acolo jos.

Un tânăr indian a sărit peste platformă, a sărit peste cei de acolo, el avea să fie următorul. Fratele Moore nu i-a putut spune să stea la locul lui, așadar, el, care este un bărbat relativ scund, un irlandez zdravăn, l-a luat în brațe prinzându-l de coatele sale și l-a dus în spate pentru ca această femeie să poată păși în față. Ea era următoarea. Așadar, iat-o că venea. Biata ființă, și-a pus acele cârje înapoi. Ea avea artrită, care voi știți că este o boală foarte rea. Binecuvântată să fie inima ei

bătrână. Nădăduiesc că o voi vedea în slavă într-o zi. Când a ajuns aproape de mine, s-a uitat la mine, iar pe chipul ei erau săpate acele șanțuri mari, era o mamă în vârstă. Lacrimile își croiau o cale prin acele șanțuri bătrâne, multe având zile grele în acel deșert, o bătrână mamă care și-a legănat copiii de multe ori, trăind cu ceea ce puteau găsi. Ea s-a uitat la mine, iar buzele ei tremurau. Ea a zâmbit cu bunătate și a clipit. S-a întins și a luat o cârjă, iar cealaltă pe care o avea în mână mi-a dat-o mie, s-a îndreptat și a plecat mergând pe platformă pur și simplu normal. Ce a fost aceasta? Nu ne-am rugat pentru ea, nu ne-a cerut să ne rugăm pentru ea. Dumnezeu a răsplătit-o pentru credința ei. Încă ceva despre acea adunare de indieni, înainte de a încheia acest subiect.

Era în jurul orei trei dimineața, iar eu am observat că un grup de indieni se apropiau de noi. Ei erau uzi până aici. Eu am întrebat: „Ce se întâmplă?” Interpretul a spus: „Mai întâi, ei au crezut că aceasta era ceva fals, dar acum, ei merg în rezervație și-i aduc pe cei dragi ai lor. Iar trecerea peste apă este aici jos, la aproximativ 20 de mile depărtare. Ei nu mai așteaptă să ajungă la trecere, ci ei trec direct prin râu cu ei, traversează apa cu ei. Așadar, atunci m-am uitat și cel care venea în rândul de rugăciune era un individ mare, un indian robust, cu buzele albastre. Preeria era rece într-o dimineață ca aceea. El tremura. M-am uitat, iar el căra o placă mare cu un băț într-o parte și cu un altul în altă parte, iar un indian bătrân zăcea pe această scândură, cu brațele peste unul dintre bețe și cu picioarele peste celălalt. Un alt bărbat îl căra pe acest om în vârstă. Nu avea o targă, ci doar foloseau acea improvizație drept targă. Eu am spus: „Vorbești limba engleză?” El a spus: „Puțin”. (Fratele Branham imită accentul său). „Nu îți este teamă că te vei îmbolnăvi de pneumonie?” „Nu. Isus Hristos are grijă de mine. L-am adus pe tatăl meu. Acesta este el”. Eu l-am întrebat: „Crezi tu că dacă eu îl voi ruga pe Isus să-l vindece pe tatăl tău, îl va vindeca?” „Da, de aceea l-am adus”. „Adu-l aici”. Când a fost adus lângă mine, mi-am pus mâinile peste bătrânul om și am spus: „Scumpule Dumnezeu, aici avem un tată bătrân, care zace aici infirm, scuturându-se cu neputințele lui. Ai milă de el, Doamne și vindecă-l, căci eu mă rog în Numele lui Isus. Acum, îl puteți lua. Dacă veți crede, așa va fi”.

L-au adus pe următorul, era cel care urma la rând. Eram atât de obosit încât de-abia dacă mai puteam sta acolo. Am auzit pe cineva țipând. M-am uitat, iar bătrânul își căra scândura pe umerii săi, mergea în jur, fluturând-o pentru ca toți să o poată vedea, pur și simplu umbla așa cu ea. Pur și simplu. Dar voi încercați să înțelegeți cum se întâmplă așa ceva, de ceea ratați totul. Așa este. Ei pur și simplu

cred. Aceasta este simplitatea credinței.

Dar Israelul se îndepărtase de Dumnezeu în acele timpuri, iar credința era foarte rară. Acolo era un om, Iosafat, care era un bărbat neprihănit, împăratul lui Iuda. El a mers sus, iar împăratul Ahab, voi știți cât de rău era el... Ilie, profetul, profetise în legătură cu el, cu privire la grădina pe care o luase prin Izabela. El a făcut ca Nabot să fie ucis și i-a luat via. Ilie a spus: „Câinii îți vor linge sângele”. Un profet trimis de Dumnezeu i-a spus că, câinii îi vor linge sângele pentru ceea ce îi făcuse acestui om drept, pentru că l-a înșelat și i-a luat via.

Și iată că aici, venea fiul său, Ioram, care a luat locul tatălui său, el fiind un om foarte rău, care se închina tot la idolii mamei sale Izabela, o micuță prințesă egipteană. Căsătoria înafara celor de rangul lor, aceasta este ceea ce a cauzat aceasta. O va face și în casele voastre de asemenea. Căsătoriți-vă printre necredincioși și veți vedea ce se va întâmpla. Veți pierde biruința chiar acolo.

Fiți atenți! Ei au mers, dar ce gafă a făcut Iosafat când s-a asociat cu o asemenea persoană ca acel individ, un necredincios. El a ajuns în același bucluc așa cum am fost și noi când am făcut o alianță cu Rusia și le-am trimis avioanele noastre și alte lucruri în timpul celui alt război. Acum, ei ni le vor trimite înapoi, pentru că cu ele vor trage în noi. Înțelegeți?

„Cum pot merge doi la drum dacă nu se învoiesc?” Noi nu am acceptat crucea lui Hristos care a fost predicată, iar acum vom avea o dublă-cruce. Așa este. Este exact așa. Același lucru a avut loc și acolo. Atunci, acolo, Iosafat a mers cu împăratul Ioram, împăratul Ierusalimului pentru a se război cu împărații filistenilor sau cu moabiții, mai degrabă. Ei au mers șapte zile...

Acum fiți atenți, totul era legat de afaceri, ei nu s-au oprit să-L întrebe pe Dumnezeu. Când ați venit jos la adunare în seara aceasta, dacă sunteți bolnavi, ați venit voi spunând: „Tată, voi merge acolo. Te rog să ai milă de mine și îngăduie ca credința mea să fie ridicată în seara aceasta într-un loc în care să-L pot crede pe Fiul Tău și să fiu vindecat”. V-ați gândit să vă rugați când ați auzit că adunarea va fi aici în Connersville? V-ați rugat, ați mers în împrejurimi pentru a-i lua pe vecinii voștri ca să aveți mici adunări de rugăciune? Noi uităm aceste lucruri și de aceea intrăm în bucluc.

Ei au mers șapte zile prin pustie, fără vânt sau fără vreo busolă. Și au ajuns să vadă că intraseră în bucluc; ei au mers fără să-l consulte pe Dumnezeu. Toată

resursa de apă a fost epuizată. Aceasta este problema cu biserica în seara aceasta. Resursa de apă este epuizată, încercând să care biserica fără supranatural, ci numai pe ceea ce este natural, ce vine de la sine, încercând să urmeze tiparul celorlalte biserici ale lumii, și acesta este motivul pentru care noi nu avem binecuvântările pe care obișnuiam să le avem.

Cineva a spus: „Aș merge cincizeci de mile pe pietre de calcar în picioarele goale pentru a avea o trezire de modă veche a Duhului Sfânt din nou.” Care este problema? Dumnezeu este încă Dumnezeu. Voi nu l-ați consultat în ultima vreme. Rugați-vă! Aceasta este singura cale de a afla. Noi obișnuiam să cântăm o cântare:

„Roagă-te, roagă-te, este singura cale

De a ajunge pe un tărâm mai sus.

Roagă-te, roagă-te, rugăciunea credinței

Va aduce binecuvântările lui Dumnezeu jos.”

Acesta este singurul fel prin care o putem face. În regulă. Dar ei au plecat fără să-L întrebe pe Dumnezeu și au aflat că resursele lor de apă erau epuizate. Ei erau în mijlocul pustiei și mureau. Așadar, s-a întâmplat că într-unul dintre ei era destul de multă religie pentru a se gândi să-L întrebe pe Dumnezeu, iar acesta era Iosafat, împăratul lui Iuda, un om drept. El a spus: „Nu există undeva un profet al Domnului pe care să-L putem întreba în legătură cu acest lucru?” Era destul de târziu să se gândească la aceasta atunci, nu este așa? *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neapăsarea Sa, iar celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”*. El a întrebat: „Nu este unul pe undeva?” Iar unul dintre slujitorii săi, a venit și a spus: „Ba da, aici este Elisei care a turnat apă pe mâinile lui Ilie”. Haideti să facem un pic de șlefuire aici din când în când.

Imi amintesc că într-o seară am muștrat aceasta. Eu am spus: „Dacă voi creștinilor veți sta unde sunt păcătoșii, se va întâmpla ca și cu varicela, va izbucni pretutindeni peste voi”. La două seri după aceasta, în același cort în care țineam trezirile, în vremea în care eu încă mai mergeam la trezirile baptiste, o femeie s-a ridicat cu părul pieptănat pe spate atât de lins încât fața ei strălucea ca o ceapă curățată. Ea a spus: „I-am auzit pe predicatori spunând: „Mă voi așeza pentru ca aceasta să plece de peste tine”. Ea a mai spus: „Slăvit să fie Dumnezeu, niciodată nu le-a reușit cu mine”. Ea a spus: „Eu am plătit prețul ca și restul și am obținut-o”.

Eu m-am gândit: „O, vai. Să stau liniștit”. Așa este. Nu se va șlefui, voi trebuie să vreți să o primiți.

Dar Elisei a turnat apă pe mâinile lui Ilie. Ce profet minunat. El a avut o dublă măsură. Îmi place aceasta, Ilie și Elisei ca tipologie. Să urmărim acest tip pentru un minunt. Fiți atenți. Ilie, profetul, îl reprezenta pe Hristos. Elisei reprezenta biserica, tânărul profet. Când ei au început, aș vrea ca voi să observați călătoria lor. Când Ilie l-a găsit pe Elisei, el lucra la câmp. Ilie și-a dat jos mantaua, a aruncat-o peste el și a spus: „Urmează-mă”, iar el a ucis boii, a organizat o masă pentru săraci și l-a urmat pe Ilie. Când Ilie a spus: „Trebuie să merg la Dotan,” când era pe punctul de a pleca, el a spus: „Tu rămâi aici,” dar el a spus: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi”. Îmi place aceasta. Stați exact acolo. Iar el l-a urmat. Apoi, Ilie a spus: „Acum, tu stai aici, eu voi merge la școala de profeți”. Al doilea stagiul al călătoriei.

Primul stagiul: stagiul lui Martin Luther, primul stagiul al călătoriei. Al doilea stagiul, a fost școala profetilor. Ilie a mers acolo și i-a spus lui Elisei: „Rămâi aici, te rog, pentru că Domnul mă cheamă la Iordan.” Dar Elisei era cu adevărat un profet. El a spus: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.” Îmi place aceasta! Al doilea stagiul al călătoriei. Dumnezeu a făcut întotdeauna aceasta. Observați, atunci el a spus: „Voi merge la Iordan.” Unii dintre profeții de acolo de la școală au spus: „Știi că Domnul răpește astăzi pe stăpânul tău deasupra capului tău?” El a spus: „Știu, dar tăceți.” El știa ce urma să aibă loc, așa că l-a urmat. Iar el a ajuns jos la Iordan, un tip perfect al bisericii. Primul stagiul al călătoriei era neprihănirea prin Martin Luther: Dotanul. Al doilea stagiul era John Wesley și școala profetică, sfințirea. Acum, el mergea la Iordan, timpul în care trebuia să moară. Iordan înseamnă moarte, trecerea dincolo. Noi vom intra în toate epocile bisericilor.

Știu că aici se află metodiști, baptiști și alții. Eu nu am nimic împotriva voastră. Dumnezeu îmi cunoaște inima, voi sunteți frații mei, așa cum sunt și restul dintre ei. Și eu sunt un membru al bisericii baptiste, dar am găsit ceva mai bun. Încerc să vă spun despre aceasta, este ceva ce merge puțin mai adânc. Voi spuneți: „Există ceva mai adânc?” Cu siguranță. Și lucruri mai adânci vor veni. Nu vă împotmoliți. În vechea călătorie, copiii Israelului urmăreau tot timpul acel Stâlp de foc. Nu este așa? Iar când Stâlpul de foc se oprea, și ei se opreau și își așezau tabăra sub El. Ei erau sub Foc. Ei aveau o mie de preoți. Fiți atenți la aceasta. De fiecare dată când se mișca Stâlpul de foc, fie că era ora zece dimineața, fie că era ora zece seara,

amiaza sau orice oră era, ei sunau din trâmbițe, Israelul aduna corturile și urmau Lumina. Este adevărat? În regulă.

Oriunde mergea Stâlpul de foc în acel stagiu al călătoriei, Israelul îl urma. Dacă El mergea într-o parte, și ei mergeau acolo; dacă mergea în altă parte, și ei mergeau în partea aceea. La stânga sau la dreapta, ei îl urmau. Observați, este un tip frumos.

În prima reformă, a fost un om al cărui nume era Martin Luther, ai cărui ochi au fost deschiși în Scripturi. El știa că cei neprihăniți vor trăi prin credință. Stâlpul de foc a început să se miște după acei 1500 de ani de epocă întunecată, iar Martin Luther l-a văzut mișcându-se, a sunat trâmbița Evangheliei și a mers mai departe cu El, și a construit cortul sub El. Dar problema cu aceasta a fost că Luther a organizat biserica. Aceasta va dura. Dar, fraților, exact ca și mama mea, cred că ea este aici în seara aceasta. Când eram copil, trebuia să mâncăm. Mergeam la magazin și cumpăram șoric, îl puneam într-o tavă de pâine și o dădeam la cuptor. De aici obțineam grăsime pe care o foloseam când luam masa sau la budinca de mălai. Nu știu dacă știți sau nu ce este aceasta. Ceea ce era oribil, era că în fiecare sâmbătă seara trebuia să luăm o mare doză de ulei de castor. De-abia dacă-i pot pronunța numele. Eu mă țineam de nas și îmi țineam gura închisă. Obişnuiam să spun: „Mamă, nu pot înghiți chestia aia. Mi se face atât de rău.” Ea răspundea: „Scumpule, dacă nu-ți face rău, nu-ți va face nici bine.” Așadar, eu aș spune că același lucru este valabil și în seara aceasta. Dacă aceasta nu vă va face bine imediat sau dacă nu vă va face rău, poate că nu vă va ajuta. În regulă.

Dumnezeu nu a făcut niciodată o învoială cu organizațiile. El are de-a face cu omul. Duhul Sfânt nu s-a revărsat niciodată asupra organizațiilor, ci s-a revărsat asupra oamenilor. Așa este.

Observați, prima biserică organizată a fost biserica mamă, biserica catolică iar celelalte sunt vlăstarii ei. Dar cuvântul „biserică” înseamnă „chemați afară, separați”. Acum, observați. Apoi, Luther, tiparul, el a organizat biserica luterană. Iar într-o zi, Stâlpul de foc a ieșit afară. Luther era atât de organizat încât avea ritualurile lui și alte lucruri, iar el nu s-a mai putut mișca cu El.

Așadar, în Anglia, un bărbat de acolo al cărui nume era John Wesley, a văzut Stâlpul de foc mișcându-se și a mers după El, predicând sfințirea. Luther nu putea predica sfințirea pentru că el a predicat neprihănirea. Așadar, Wesley a început să

predice sfințirea, și au mers mai departe. Focul s-a mișcat mai departe. Apoi, primul lucru care s-a întâmplat a fost că Wesley de devenit atât de organizat încât fie erai un metodist weslian, fie nu erai nimic, adică nu te regăseai în acea mișcare. Așa este. Apoi, din această mișcare s-au născut acești micuți vlăstari. Într-o zi, Stâlpul de foc a început să se miște din nou, iar grupurile pentecostale L-au văzut. Așadar, Wesley nu a putut accepta vorbirea în limbi și darurile Duhului. El a trebuit să stea acolo, iar el învăța împotriva acestor lucruri. El era atât de organizat încât nu se mai putea mișca, iar Stâlpul de foc a mers mai departe fără el, dar pentecostalii s-au mișcat odată cu El. Așa este. Acum, aici, Pentecostalii sunt atât de strâns organizați, încât Stâlpul de foc se mișcă din nou, dar ei nu se pot mișca. Așa este. Amin. Dar fraților, Focul lui Dumnezeu se mișcă exact la fel. Exact la fel.

Fiți atenți. Biserica organizată a fost Moise, dătătorul Legii. Iar dătătorul Legii, Moise, și-a adus slavă lui însuși în loc să-i aducă slavă lui Dumnezeu și nu i-a fost îngăduit să ducă copiii dincolo de Iordan. Astăzi, biserica se slăvește pe ea însăși: „Eu aparțin Adunărilor”, „Eu aparțin Bisericii lui Dumnezeu”, „Aparțin de aceasta sau de cealaltă,” sau orice sunteți voi. Așa este. Este adevărul. Dar există oameni buni în fiecare dintre ele. Noi suntem frați, să frângem acel lucru.

Priviți. Un bărbat care a fost cu ei tot timpul, Iosua, un tip al semnelor și minunilor, a fost cel căruia i s-a îngăduit, nu grupului bisericii, nu organizației, ci Iosua a fost scos afară, iar el i-a dus pe copiii lui Israel dincolo de Iordan. Așa este. Amin.

Observați. Înapoi la textul meu. Mă simt ca și cum aproape că aș putea predica în seara aceasta. Fiți atenți! Priviți aici. Când el a făcut prima călătorie, când el a găsit biserica, primul stagiu... acolo a fost neprihănirea, epoca lui Luther. Al doilea stagiu, școala profetilor, sfințirea, epoca lui Wesley. Școli și organizații și așa mai departe. Al treilea stagiu, Pentecostalii, trecerea râului.

Observați, când el a ajuns acolo, Iordanul stătea înaintea lui. El și-a dat jos mantaua, a lovit apa și a traversat dincolo. Iar el a spus: „Acum, dacă ai trecut, țineți ochii ațintiți la mine. Dacă ai venit, te-ai separat de totul și te-ai purtat aspru cu tine, țineți ochii ațintiți la mine”. Noi avem prea mulți creștini cu privirea încrucișată (dacă doriți să o luați așa): un ochi la Hristos, iar celălalt la lume. Îndepărtați aceasta. Priviți numai la El. „Voi vedea ce spune vecinul meu despre aceasta. Voi vedea ce spune acest individ.” Ce-mi pasă ce spun ei? Nu ei vă salvează. Dumnezeu vă salvează. Țineți-vă privirea ațintită la El.

Ei au traversat râul. El a spus : „Ce ceri?” Mi-ar fi plăcut să vorbim înainte de aceasta, despre Legea adopției. Penticosatalii s-au născut (așa este) ca fiu. Dar același fiu care s-a născut într-o familie, trebuia să fie adoptat. Așa este. Iar acolo, tu ți-ai pierdut chemarea, prietene. Când timpul adopției a venit, dacă tutorele care a crescut copilul l-a găsit nedemn, cu siguranță că el rămânea un fiu, dar a ratat adopția sa. Dar dacă ei ar fi fost adoptați în familie, atunci ei ar fi fost în părtășie deplină, iar fiecare CEC pe care l-ar fi scris, era ca și cum ar fi fost scris de către tatăl lor. Aceasta este problema astăzi, fraților. Biserica ar fi trebuit să fie în adopție chiar acum, trecând în ocrotirea deplină a lui Dumnezeu, dar problema... Noi suntem sus și jos, înăuntru și afară; sus și jos, înăuntru și afară încât de-abia dacă Dumnezeu se poate bizui pe noi cu privire la ceva. „Într-o zi aparțin de Adunări, iar în ziua următoare, aparțin de altceva. Sunt metodist într-o zi și baptist în cealaltă zi.” V-ați dus hârtia de la biserică la biserică și la fiecare grup micuț... Intrați în acel grup și spuneți: „Sunt baptist acum”, iar primul lucru care are loc, cineva mă enervează sau diaconii se iau la harță cu mine; dacă păstorul spune ceva ce eu nu cred, îmi iau hârtia și merg la metodiști. Dacă nu mă înțeleg cu metodiștii, merg jos la Adunări sau merg la Biserica lui Dumnezeu.” Atât de mult ați purtat hârtia voastră încât s-a uzat. Puneți-vă numele în Cartea Vieții Mielului și uitați de aceasta. Așa este. Eu am fost în familia Branham timp de patruzeci de ani, dar ei nu mi-au cerut niciodată să mă alătur familiei. Eu m-am născut în ea. Eu sunt un Branham prin naștere. Iar voi sunteți creștini prin naștere. Voi nu vă alăturați familiei lui Dumnezeu, ci vă nașteți în familia lui Dumnezeu. Așa este. În regulă.

Observați, el a spus : „Cere-mi ce dorești acum, iar eu îți voi da.” Fiți atenți. El nu s-a temut să ceară, ci a spus: „*Vreau o dublă măsură a Duhului tău.*” Amin. Îmi place aceasta. Cereți din abundență. Cereți lucruri mari. Credeți lucruri mari. El a spus: „*O dublă măsură a Duhului tău.*” Ilie a răspuns: „*Greu lucru ai cerut. Cu toate acestea, dacă mă vei vedea când voi pleca, îl vei avea.*” Oh, vai! Vă spun, el a avut un singur gând: acel profet nu l-a scăpat din ochii lui. El a stat exact cu el, privind la el. Unde mergea Ilie, mergea și Elisei. Sus pe munte, jos în vale, sus pe munte, jos prin vale, dar el și-a ținut ochii ațintiți la acel profet.

După un timp, ei au trebuit să urce pe vârful dealului, și din cer, a coborât un car de Foc, care i-a despărțit. Ilie a urcat în car, s-a uitat înapoi la Elisei, și-a dat jos mantaua și i-a aruncat-o lui, apoi a mers în ceruri. Elisei a luat acea manta și a mers jos la Iordan, a stat acolo, unde se afla și școala de profeți uitându-se la el, ca

să vadă ce avea să facă. El a luat acea manta, a îndoit-o, apoi a lovit Iordanul spunând: „Unde este acum Dumnezeuul lui Ilie?” iar apele s-au despărțit într-o parte și în alta: un tip frumos al bisericii care a parcurs epoca luterană, metodistă, apoi epoca penticostală, iar acum traversează Iordanul.

Țineți-vă ochii ațintiți la Isus. Fiți atenți! Isus a fost un tip al bisericii. Într-o zi, El se afla într-un loc, iar o femeie a venit la El și a spus: „Doresc ca acești doi fii ai mei să șadă unul la dreapta și altul la stânga Ta.” „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu?” Ea a răspuns: „Da, Doamne.” El a spus: „Cu siguranță că puteți. Dar puteți fi voi botezați cu botezul cu care Eu sunt botezat?” Ea a spus: „Da, Doamne”. El a spus: „Cu siguranță că puteți, dar a șede la dreapta și la stânga Mea, nu atârănă de Mine s-o dau, ci de Tatăl Meu care este în ceruri.” El i-a adunat acolo sus și i-a binecuvântat chiar înainte ca să plece. El a spus: „Rămâneți în Ierusalim până când veți primi o putere de sus. Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi, și mai mari decât acestea veți face”. O dublă măsură a fost făgăduită bisericii. Iar eu vă spun, ei au mers în camera de sus și au stau acolo din ziua în care Isus a fost luat sus. Iar același botez a Duhului Sfânt pe care El Îl avea peste El, a căzut peste poporul de la Rusalii. Aleluia! Iată dubla voastră măsură!

Voi oamenilor care pretindeți că sărutați marginea cupei cu binecuvântările de aur ale lui Dumnezeu, cine poate sta liniștit într-o asemenea zi? Când ați primit voi o dublă măsură printre voi? Unde este Dumnezeuul care era în Isus Hristos? Unde este El? Cel care cunoștea gândurile amenilor, Cel care a făcut aceasta sau cealaltă? El a spus: „Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi”. Botezul cu care sunt botezat Eu, și voi veți fi botezați cu el și o dublă măsură va veni. Aleluia! Unde este Dumnezeuul care era în Isus Hristos? El este aici în Connerville, Indiana, mișcându-se deasupra acestei clădiri chiar în seara aceasta, același Duh Sfânt. Problema este că voi L-ați simțit, știți că Prezența Sa este aici, dar vă temeți să-i dechideți calea, să vă lăsați pe brațele Lui. Amin.

„Da”, a spus el, „Acest bărbat a turnat apă pe mâinile lui Ilie. El este un profet adevărat.” Da, el era pentru că fusese într-o companie bună. „Să mergem la el”. Așadar, ei s-au urcat în carul lor și au mers, apoi au stat în fața casei profetului. El a ieșit afară și s-a uitat la ei nervos. El s-a uitat în jur și i-a spus lui Ioram: „De ce nu mergi la profeții mamei tale, la idolii lui Baal? De ce nu mergi la ei? De ce ai venit la mine? Dacă nu aș respecta prezența lui Iosafat, nici nu m-aș uita la tine.” Acel predicator i-a cam ridicat perii din cap. Voi știți că ei pot face aceasta. El a spus: „Nici nu m-aș uita la tine, dar cu toate acestea, aduceți-mi un cântăreț cu

harpa.” Vedeți, el era nervos și trebuia să se liniștească. Voi oamenilor care nu credeți în muzica din biserică, ce ziceți despre aceasta? Cântărețul cu harpa a început să cânte, iar Duhul a venit la profet. Vedeți? Dacă muzica a ajutat ca Duhul să vină la profet, atunci o va face la fel în seara aceasta.

Eu nu pot cânta multe cântări. Avem aici doar un instrument cu zece coarde, dar cu siguranță vom face ce vom putea noi mai bine cu el, așa. (fratele Branham bate din palme).

Voi spuneți : „Eu nu sunt profetul”. Atunci, fiți unul din instrumente. Cântați puțină muzică undeva. Faceți ceva. Duhul Domnului a venit asupra lui, iar când Duhul a venit, el a început să vadă lucruri. O vedenie a venit. El a privit în jur și a spus: *„Așa vorbește Domnul: „Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă! Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă”*. Fraților, vă spun, ei au început să sape. Chiar acolo, în acel pustiu. Cum se va îmfăptui aceasta? Nu va ploua. Este treaba lui Dumnezeu să se îngrijească de aceasta. Dar este treaba voastră să săpați șanțurile. Așa este.

Ei au început să sape. Unii dintre ei au spus: „eu am săpat”. Cu cât veți merge mai adânc, cu atât mai multă apă veți avea. Acealași lucru este valabil și în seara aceasta. Începeți să săpați niște șanturi pentru ca Duhul Sfânt să poată călători prin ele. Acea apă provenea de la Stânca ce era în pustiu și care fusese lovită în zilele lui Moise. Era încă acolo și este încă aici în seara aceasta, aceeași Stâncă din care au băut copiii lui Israel. El era Stânca. *„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât El L-a dat pe singurul Său Fiu preaiubit pentru ca oricine crede în El, să nu piară”*. Un popor care pierdea, a trăit din Stânca lovită. Iar El este Stânca lovită în seara aceasta pentru un popor care piere, singura nădejde a Vieții care există. Un tip perfect. Iată-L acolo.

Problema este că dacă săpați și dacă vă împotmoliți lopățica undeva, voi spuneți: „Am făcut zece la sută. Oh, oh. Nu puteți face aceasta. Nu veți obține prea multă apă.” Fraților, dacă veți continua să săpați și să săpați, dacă veți scoate acele îndoieli vechi afară, acele vase vechi, pietre, sau alte lucruri ca și acestea, dacă veți săpa îndeajuns de adânc pentru a le da pe toate afară, veți ajunge la o apă care curge pe acolo încât să puteți bea un pahar cu apă decent din când în când. Care este problema în seara aceasta? Nu trebuie să săpați în biserică voastră, departe de aceasta sau de aceea, ci să săpați în Isus Hristos. Aleluia.

În dimineața următoare, ei au ajuns să vadă niște apă. Moabiții s-au uitat și au spus: „*Arată ca sângele*”. Și au început să fugă încât s-au măcelărit între ei, iar Israelul a câștigat bătălia. Au astupat toate fântânile lor, au sfărâmat fiecare cetate și au câștigat una dintre cele mai mari biruințe din toate veacurile. Frate, dacă tu sapi acel șanț în viața ta în seara aceasta și vei arunca toate acele lucruri vechi și urât mirositoare din viața ta, iar inima ta nu va mai fi acolo, dacă vei arunca toată necredința și ceea ce doctorul cutare sau cutare a spus și te vei opri... (spațiu gol pe casetă).

-Amin-